

Den udenlandske låntagning foretages derimod for at styrke Nationalbankens valutareserve. Hvis der – som i 1993 – er behov for at styrke valutareserven, optager staten valutalån og ind sætter proventuet herfra på statens konto i Nationalbanken. Omvendt vil staten i perioder med ro omkring kronen – som i perioden efter 1993 – kunne afdrage sin udlandsgæld ved at trække på indeståendet i Nationalbanken.

Alt andet lige er det hensigtsmæssigt at nedbringe valutagælden og statens indestående i Nationalbanken for at undgå en oppustning af statens aktiver og passiver. Der er dog to forhold, der lægger grænser for statens indestående i Nationalbanken. Dels hensynet til valuta-reservens størrelse, dels hensynet til, at statens indestående i Nationalbanken på intet tidspunkt må blive negativt på grund af Maastricht-Traktatens forbud mod monetær finansiering. Denne bestemmelse har været gældende siden begyndelsen af unionens 2. fase, fra den 1. januar 1994.

For så vidt angår de økonomiske konsekvenser af en nedbringelse af statens indestående, gælder tilsvarende, at denne skal ses i sammenhæng med forrentningen af statens valutagæld.

For en umiddelbar betragtning vil statens nettorentudgifter reduceres ved en samtidig reduktion af udlandsgælden og indeståendet i Nationalbanken. Således gælder, at mens statens indestående i Nationalbanken indtil 1996 blev forrentet med diskontoen minus 2 procentpoint (efter 1996 forrentes indeståendet med diskontoen), vil statens valutagæld typisk have en højere gennemsnitlig effektiv forrentning. Ved en samtidig nedbringelse vil renteutgifterne derfor falde mere end renteindtægterne.

Modstykket hertil er dog, at en samtidig reduktion af statens valutagæld og indestående i Nationalbanken indebærer en tilsvarende reduktion af Nationalbankens aktiver og passiver. Dette vil typisk reducere Nationalbankens overskud og dermed også den andel af overskuddet, der overføres til staten. Det samlede langsigtede resultat for statsbudgettet kan ikke opgøres præcist, fordi det bl.a. afhænger af den gældende gældssammensætning og sammensætningen af Nationalbankens aktiver/passiver.«

Spm. nr. S 1786

Til arbejdsministeren (22/3 96) af:

Helge Sander (V):

»Hvad agter ministeren at foretage sig for at sikre, at Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikring, effektivt har mulighed for at kontrollere, at arbejdsløshedskasser ikke stiller krav om en forskningstagers medlemskab af en bestemt faglig organisation?«

Begrundelse

I et brev af 19. april 1995 til Folkebevægelsen for Frie Fagforeninger meddeler Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen, at direktoratet mangler mulighed for at kontrollere a-kassers eventuelle overtrædelser af § 10 i direktoratets bekendtgørelse nr. 1157 af 23. december 1993 om optagelse i en arbejdsløshedskasse for lønmodtagere. Direktoratet skriver direkte, at de kun kan forvente, at der administreres efter reglen.

Venstre opfatter meddelelsen fra DfA som et nødråb. Forventningen om, at der i a-kasserne altid administreres efter gældende lovgivning, gøres desværre ofte til skamme, hvilket kan eksemplificeres ved, at den kristelige fagbevægelse har ca. 500 klager om året om sådanne overtrædelser. Hertil kommer de klager, som Danmarks Frie Fagforening modtager.

Venstre betragter det som ministerens pligt at sørge for, at DfA har mulighed for at efterleve egne bekendtgørelser. Derfor er ønsket, at ministeren hurtigst muligt træffer de fornødne foranstaltninger, således af DfA sikres reel mulighed for kontrol af a-kasserne.

Svar (3/4 96)

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg skal indledningsvis bemærke, at såvel medlemskab af en arbejdsløshedskasse som medlemskab af en faglig organisation er en frivillig sag.

En person, der opfylder arbejdsløshedsforsikringslovens betingelser for optagelse i en arbejdsløshedskasse, har ret til at blive optaget i kassen.

Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen har fastsat nærmere regler om optagelse i bekendtgørelse nr. 1144 af 20. december 1995.